О сину місячних південних гір!
Владико давній Сфінкса й Крокодила!
Дивуємось: яка всеплідна сила!
А пустка внутрішній сповняє зір.
Ти стільки націй виростив і вір!
Чи тільки вдав, щоб ця ватага сміла
Перед тобою подих затаїла,
Мандруючи з Декану на Каїр?

Хибкій уяві віри не даю:
Лиш незнання вбачає пустку й горе
Поза собою. Ти в своїм краю
Все оживляєш. Джерело прозоре
Свіжить квітучу повняву твою,
Що лагідно впливає в тепле море.